

## *Verbeelding en werkelijkheid*

*De personages, gebeurtenissen en situaties in dit werk zijn fictief en gedramatiseerd voor verhalende doeleinden. Hoewel ze geïnspireerd kunnen zijn door echte personen of gebeurtenissen, zijn ze aangepast en versterkt om de verbaallijn te ondersteunen. Als gevolg hiervan kunnen bepaalde aspecten afwijken van de werkelijkheid.*

*Lezers dienen zich ervan bewust te zijn dat:*

- 1. Personages mogelijk niet volledig overeenkomen met bestaande personen, zelfs als er gelijkenissen zijn.*
- 2. Situaties en gebeurtenissen kunnen zijn overdreven of aangepast om dramatisch effect te bereiken.*
- 3. Dialogen en interacties zijn gecreëerd om het verhaal te dienen en weerspiegelen mogelijk niet exacte gesprekken of gedragingen uit het echte leven.*

*Deze artistieke vrijheden zijn genomen om een boeiend en meeslepend verhaal te creëren. Het is niet de bedoeling om een exacte weergave van de werkelijkheid te bieden.*

De oogarts schuift iets achteruit op haar kruk met wielmpjes, nadat ze lang in mijn rechteroog heeft gekeken, afwisselend naar het linkeroog en dan weer langdurig in mijn rechteroog. Ze ‘hmmmt’ af en toe. Ik hang ondertussen met mijn kin in het zwarte bakje en druk mijn voorhoofd tegen het enorme apparaat waarmee je door de lens naar de oogzenuw kunt kijken. Ik gluur er een beetje langs en zie dat ze haar voorhoofd fronst. Dan schuift ze weer terug en kijkt nogmaals. ‘Ik vertrouw het niet,’ zegt ze en dan rolt ze met een vaartje verder achteruit richting haar bureau om de telefoon te pakken. Dat is voor mij het teken om mijn kin uit het bakje te tillen en rechtop te gaan zitten. Het langdurig staren, het irritant scherpe lichtje waarmee ze in mijn oog scheen, hebben ervoor gezorgd dat mijn ogen flink tranen. Dat zal wel bij meer patiënten gebeuren, want er staat een doosje tissues op het tafeltje naast me. Ik trek er eentje uit en dep mijn ogen. De wereld om mij heen ziet er overbelicht en wazig uit, de druppels die mijn pupillen wijdopen hebben gezet, werken nog altijd.

‘Ik ga mijn professor in het AMC bellen, ik heb mijn co-schappen daar gedaan, hij weet misschien wat er aan de hand is, hij is écht de beste in zijn vak’.

‘Okay, prima,’ antwoord ik en zak ook wat onderuit in de ongemakkelijke stoel die aan het apparaat vastzit. Dan hoor ik haar zich melden bij een telefoniste en ze vraagt naar professor Esaed. Zodra ze hem aan de telefoon krijgt, staat ze op en loopt de onderzoekskamer uit. Ik blijf alleen achter. Alleen, behalve dan met een miljoen gedachten, want een oogarts met een frons in haar voorhoofd, die

ook nog eens zegt ‘ik vertrouw het niet’ én haar professor gaat bellen, dat voerspelt niet echt het beste. Denk ik.

Na een minuut of tien loopt ze de kamer weer binnen en begint meteen met: ‘Zo fijn dat ik hem altijd even kan bellen voor ruggespraak, echt top, maar eh... ik ga u toch doorsturen naar de neuroloog’. Ze ziet me niet-begrijpend kijken en vervolgt haar verhaal door uit te leggen dat ze ziet dat mijn rechter oogzenuw op een bepaalde plek veel bleker is dan zou moeten. Dit kan betekenen dat er minder doorbloeding is en dat kan weer betekenen dat er daardoor haperingen zijn in de communicatie vanuit de hersenen naar het oog. De beelden komen simpelweg niet altijd helemaal goed door de kabel die de oogzenuw feitelijk is voor het transport van beelden. En dat is precies mijn klacht, ik heb zo nu en dan storing in mijn zicht in de vorm van zwarte flikkeringen en daarnaast voelt het alsof ik constant iets in mijn oog heb. Wat écht niet zo is. Ze vertelt verder dat er niets aan de hand lijkt met mijn oog, het oog op zichzelf, dus moeten die klachten ergens anders vandaan komen. Vandaar verder onderzoek naar de toevoer van de beelden en die komen vanuit de hersenen – het vakgebied van de neuroloog. Okay, helder.

Gelukkig zijn er geen wachtlijsten bij de poli Neurologie en daarom rijd ik al binnen twee weken, met meer spanning in mijn lijf dan ik had verwacht, richting het St Jansdal-ziekenhuis in Lelystad. Wat kan ik verwachten van een neuroloog? Waar zoeken ze naar? Wat kunnen ze vinden? Aan de andere kant voel ik ook opluchting en hoop, want ik ben al ruim twee jaar bezig om oogartsen ervan te overtuigen dat ik iets aan mijn oog heb. Iedere keer dat ik me bij wéér een andere oogarts meldde, kreeg ik te horen dat ik het moest accepteren dat je misschien wel een leesbrilletje nodig hebt als je boven de veertig bent. Maar hóe zit het dan als je linkeroog wél

reageert op zo'n correctie met plusglazen en je rechteroog niet? Dat die klachten gewoon blijven? Nou, dan zal het wel stress zijn.

'Mevrouw, u heeft een periode van stress achter de rug, dat kan zich ook via het oog uiten'. Tuurlijk, stress op één oog, nooit op het andere oog, 24/7? Lijkt me niet. En dus zocht ik opnieuw naar een volgende oogarts, ging ik weer het hele proces door.

Ik was zozeer in gedachten verzonken over dit frustrerende traject, dat de luid en ongeduldig toeterende auto die achter me stond mijn aandacht met een ruk naar het hier en nu bracht.

'Ja, ja ... sorry,' zeg ik hardop tegen de achteruitkijkspiegel, steek mijn hand op als zichtbaar excuus en geef te hard en te veel gas en spurt een beetje asociaal weg bij het groene licht.

Ik heb de Freelanders deze keer niet op een plekje dicht bij de ingang gezet, zoals ik normaal altijd wel doe. Een klein stukje lopen door mooi en zonnig nazomerweer, lijkt me aantrekkelijk. Stiekem wil ik het moment van de afspraak met de neuroloog gewoon nog een beetje uitstellen. Op mijn dooie gemak, wandel ik naar de ingang van het ziekenhuis.

Het is mijn eerste keer in dit ziekenhuis en als ik door de draaideur de grote hal in stap, overvalt me een gevoel van somberheid. Wat een depressieve boel hier, alles is grijs. De vloeren, de muren, de deuren. Als je nog niet down bent omdat je ziek of mogelijk ziek bent, dan zorgt deze omgeving er wel voor dat je je naar gaat voelen.

Als ik bij de laatste hoek van een lange grijze gang rechtsaf ga, sta ik in een lichte wachtruimte met een witte balie waar twee dames in het wit zitten. Dit voelt al een beetje beter. Ik meld me aan en mag plaatsnemen. Iemand heeft waarschijnlijk een tijdschrift midden uit de stapel getrokken, een slordige berg met bladen met ezelsoren is op de tafel achtergebleven. Geen van de blaadjes boeit me, het enige dat me eventueel zou interesseren is de *Quote 500*. Maar dan word